

kollen og overenskomsten omfatter også Færøerne og Grønland. Da protokollen og overenskomsten mellem de stater, der tillige har tiltrådt New York-konventionen, er blevet erstattet af sidstnævnte konvention, har både Genèveprotokollen og Genèveoverenskomsten længe været uden betydning i praksis. New York-konventionen er omtalt i pkt. 3.1.2 nedenfor.

3.1.2. *New York-konventionen*

3.1.2.1. I 1953 foreslog Det Internationale Handelskammer (ICC), at FN skulle udarbejde en ny konvention til erstatning for Genèveprotokollen og Genèveoverenskomsten. Forslaget skyldtes utilfredshed med navnlig Genèveoverenskomsten, fordi denne pålagde den part, der ønskede at få en voldgiftskendelse tvangsfuldbyrdet i et andet land (rekvirenten), bevisbyrden for, at overenskomstens betingelser var opfyldt.

ICC's forslag førte til nedsættelse af en FN-arbejdsgruppe i 1954, som udarbejdede et forslag til konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser. Konventionen blev undertegnet den 10. juni 1958 i New York (herefter New York-konventionen). New York-konventionen erstatter Genèveprotokollen og Genèveoverenskomsten mellem stater, der har tiltrådt alle tre konventioner, jf. New York-konventionens art. VII, stk. 2.

New York-konventionen blev kun tiltrådt af få stater de første 12 år, men i løbet af de næste 30 år blev konventionen tiltrådt af et stort antal stater. Konventionen er i dag tiltrådt af mere end 130 lande, og der kommer stadig nye kontraherende stater til. Danmark ratificerede konventionen i 1973. Fra 1976 omfatter konventionen også Færøerne og Grønland.

3.1.2.2. New York-konventionen anvendes på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som er afsagt i en anden stat end den, hvor afgørelsen søges anerkendt og fuldbyrdet, jf. art. I, stk. 1. Konventionen finder også anvendelse på voldgiftskendelser, som ikke anses for indenlandske i den stat, hvor de søges anerkendt og fuldbyrdet.

Konventionen omfatter både ad hoc-voldgift og institutionel voldgift, jf. art. I, stk. 2. Ad hoc-voldgift og institutionel voldgift er omtalt i pkt. 2.2.1 ovenfor.

Efter konventionens art. I, stk. 3, kan en stat ved ratifikationen erklære, at den kun vil anvende konventionen på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som er afsagt i en anden kontraherende stat. En stat kan ved ratifikationen også erklære, at den kun vil anvende konventionen på tvister i handelsforhold. Danmark har afgivet begge disse erklæringer.

Konventionen indeholder dels regler, hvorefter de kontraherende stater skal anerkende voldgiftsaftaler, jf. art. II, dels regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, jf. art. III-VI.

3.1.2.3. Efter New York-konventionens art. II, stk. 1, er de kontraherende stater forpligtet til at anerkende en skriftlig voldgiftsaftale om tvister, der udspringer af et bestemt retsforhold, og som vedrører spørgsmål, som kan afgøres ved voldgift. Udtrykket »skriftlig« omfatter en voldgiftsaftale i en kontrakt, der er underskrevet af parterne eller indeholdt i en udveksling af breve eller telegrammer, jf. art. II, stk. 2.

Domstolene i en kontraherende stat skal, hvis der anlægges retssag om et forhold, som er omfattet af en voldgiftsaftale, på begæring af en af parterne henvise dem til voldgift, medmindre retten finder, at voldgiftsaftalen er ugyldig, ude af kraft, eller at den ikke kan gennemføres, jf. art. II, stk. 3.

3.1.2.4. New York-konventionens art. III-VI indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser.

Udgangspunktet er, at voldgiftskendelser skal anerkendes og fuldbyrdes, jf. art. III, 1. pkt. Den, der anmoder om fuldbyrdelse (rekvirenten), skal fremlægge voldgiftskendelsen og voldgiftsaftalen og om nødvendigt en bekræftet oversættelse af disse dokumenter, jf. art. IV. Der må ikke fastsættes væsentlig mere tyngende vilkår eller pålægges højere gebyrer eller afgifter for anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som er omfattet konventionen, end for anerkendelse eller fuldbyrdelse af indenlandske voldgiftskendelser, jf. art. III, 2. pkt.

Anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen kan nægtes i visse tilfælde. Der sondres mellem nægtelsesgrunde, som kan anvendes af domstolene af egen drift, og nægtelsesgrunde, som kun kan anvendes, hvis den part, mod hvem voldgiftskendelsen påberåbes (rekvisitus), gør indsigelse. I sidstnævnte tilfælde er det rekvisitus, der har bevisbyrden for, at de omstændigheder, der kan begrunde et afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, foreligger.

Efter konventionens art. V, stk. 2, kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis tvisten efter anerkendelses- eller fuldbyrdelsesstatens lovgivning ikke kan afgøres ved voldgift, eller anerkendelse og fuldbyrdelse vil være uforenelig med dette lands retsorden (ordre public). Disse nægtelsesgrunde kan anvendes af domstolene af egen drift.

Efter konventionens art. V, stk. 1, kan en voldgiftskendelse efter påstand af den part, mod hvem den på-